

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **M. P.**, bytem B. 103, zastoupený JUDr. Vladimírem Papežem, advokátem se sídlem Tovačovského 13, Kroměříž, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 541/13, Opava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.2.2015, č.j. 419/1.30/15-3,

takto:

- I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 16.2.2015, č.j. 419/1.30/15-3, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení k rukám JUDr. Vladimíra Papeže, advokáta se sídlem Tovačovského 3161, Kroměříž, ve výši 15 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16.2.2015, č.j. 419/1.30/15-3, kterým bylo změněno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj se sídlem v Brně (dále jen „prvostupňový orgán“)

ze dne 5.12.2014, č.j. 15649/9.30/14-3 tak, že výrok II. prvostupňového rozhodnutí byl změněn na: „Za uvedený správní delikt“ (namísto původního textu: „Za uvedené správní delikty“). Žalobce byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), tím, že umožnil výkon nelegální práce, jak ji definuje § 5 písm. e) bod 1. zákona o zaměstnanosti, když dne 4.7.2013 umožnil K. W. výkon závislé práce spočívající v obsluze zákazníků a prodeji potravin mimo pracovněprávní vztah, čímž došlo k porušení § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „zákoník práce“). Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 100 000 Kč spolu s povinností uhradit náklady řízení.

I. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce předně namítá, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav. Podle žalobce nebylo prokázáno, že K. W. byla pověřena pracovním úkolem, ani že L. C. byla pověřena přijímáním nových zaměstnanců a prováděním výběrových řízení. V případě jeho provozovny se jedná o vesnickou prodejnu, kde je vyloučeno, aby tu zároveň pracovaly dvě prodavačky. Žalobce odmítá svou vinu za správní delikt z titulu odpovědnosti podnikatele za jednání všech osob nacházejících se v jeho provozovně.

Žalobce dále namítá, že provedení kontrolního nákupu bez přítomnosti odpovědné osoby nemá oporu v zákoně č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ani v zákoně č. 251/2005 Sb., o inspekci práce (dále jen „zákon o inspekci práce“). Toto pochybení mělo zásadní vliv na zákonnost zde shromážděných důkazů.

Žalobce dále odmítá, že by mezi ním a K. W. byla založena závislá práce, neboť se jednalo o vztah bezúplatný, který lze spíše označit za občanskoprávní, nadto její činnost na provozovně měla trvat cca 3 hodiny. Žalobce přitom s odkazem na judikaturu správních soudů a Soudního dvora EU zdůrazňuje, že atributem závislé práce je právě její úplatnost.

Žalobce dále namítá, že se žalovaný nevypořádal s důkazními návrhy žalobce na výslech K. W., L. C. a Z. P. jako svědkyň.

Žalobce rovněž namítá, že správní řízení bylo zahájeno pro podezření ze spáchání deliktů podle zákona o inspekci práce, u nichž došlo k jejich promlčení. Přesto podle žalobce žalovaný využil toho, že jednání žalobce lze posoudit i podle zákona o zaměstnanosti, který obsahuje odlišnou právní konstrukci promlčení.

Žalobce též poukazuje na likvidační dopady jemu uložené sankce a zdůrazňuje, že přestože žalovanému předložil potřebné účetní dokumenty, žalovaný nesnížil sankci. Žalovaný v napadeném rozhodnutí provedl hodnocení výše sankce přísným a formalistickým způsobem, výši sankce má žalobce za zcela neadekvátní.

Žalobce na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem a ze shora uvedených důvodů rozvedených v replice k vyjádření žalovaného se domáhá zrušení jak napadeného, tak jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný odkazuje na své rozhodnutí a zdůrazňuje, že z protokolů ze dne 3.2.2014 a ze dne 25.3.2014 jednoznačně vyplývá, že K. W. byla žalobcem odkázána na L. C., aby si s ní dojednala termín dostavení se do prodejny za účelem zaškolení. K. W. tak podle žalovaného vykonávala práce spojené s obsluhou zákazníků, prodávala zboží, které prokazatelně náleželo žalobci, inkasovala peněžní hotovost za nákup, a to pro žalobce. V době zahájení kontroly se K. W. nacházela osobně na pracovišti, přičemž žalobce o její přítomnosti věděl, neboť ji za L. C. sám poslal.

Pokud jde o absenci úplaty, k tomu žalovaný uvádí, že úplata je až důsledkem závislé práce, nikoli však jejím definičním znakem. V daném případě se podle žalovaného jednalo o tzv. práci na zkoušku. Podle žalovaného tak byly naplněny všechny znaky závislé práce, která může být vykonávána toliko v pracovněprávním vztahu. Výsledky navrhovaných svědků pak nebyly provedeny s ohledem na zásadu hospodárnosti řízení. Žalovaný dále odmítá, že by delikty byly promlčeny.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, a na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před soudem.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného, bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Předně je třeba odmítnout námitku žalobce, že by delikt byl ještě před vydáním pravomocného rozhodnutí promlčen.

Podle § 141 odst. 3 zákona o zaměstnanosti odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 roků ode dne, kdy byl spáchán. Přitom podle § 141 odst. 6 tohoto zákona se na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby.

Ze správního spisu vyplynulo, že kontrola v prodejně žalobce proběhla dne 4.7.2013, přičemž se žalobcem bylo zahájeno správní řízení dne 29.11.2013, kdy mu bylo doručeno usnesení o zahájení řízení č.j. 22309/9.30/13/14.3-O ve věci uložení pokuty pro podezření ze spáchání správního deliktu podle zákona o zaměstnanosti, tedy stále ve lhůtě jednoho roku ve smyslu § 141 odst. 3 zákona o zaměstnanosti. Právní moci pak druhostupňové rozhodnutí ve věci správního deliktu žalobce nabylo

dne 17.2.2015. Je tedy zřejmé, že lhůta pro zánik odpovědnosti žalobce za správní delikt podle zákona o zaměstnanosti neuplynula. Pokud jde o žalobcem zmiňovaná blíže nespecifikovaná jiná zastavená správní řízení, je třeba konstatovat, že ta s plynutím prekluzivní lhůty pro zánik odpovědnosti žalobce v nyní posuzované věci nikterak nesouvisí.

Spornou otázkou v posuzované věci je úplnost zjištění skutkového stavu a jeho následné hodnocení z hlediska naplnění všech znaků skutkové podstaty správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, tedy zda žalobce coby zaměstnavatel svým jednáním umožnil výkon nelegální práce K. W. ve své provozovně, resp. zda byl u této fyzické osoby prokázán výkon závislé práce pro žalobce.

Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba správního deliktu dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2 citovaného zákona.

Podle § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti se nelegální prací rozumí výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah.

Podle § 2 odst. 1 zákoníku práce je závislou prací práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.

Dále podle § 2 odst. 2 zákoníku práce musí být závislá práce vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.

V případě závislé práce ve smyslu § 2 odst. 1 zákoníku práce musí být splněny tři znaky, kterými jsou soustavnost, osobní výkon a vztah nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, který vykonává závislou práci odlišnou od mezilidské výpomoci. Přitom je nutné zohlednit subjektivní vnímání zaměstnance, zda své postavení vnímá jako podřízené, což je důvodem, proč respektuje pokyny zaměstnavatele. Skutečností, která tento prvek věrohodně prokazuje, je právě poskytování či příslib odměny.

Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 13.2.2014, č.j. 6 Ads 46/2013-35, č. 3027/2014 Sb. NSS: „*Společným rysem a jakýmsi leitmotivem všech znaků závislé práce vymezených (nově) v § 2 odst. 1 zákoníku práce, je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce v řízení obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu. Odměna tedy přísně vzato nepředstavuje samostatný definiční znak*

závislé práce (jde o povinnost, která zaměstnavateli na základě výkonu práce vzniká), avšak pokud jedna osoba poskytne nebo přislíbí druhé za její činnost odměnu, jde o významnou skutečnost pro posouzení, zda mezi nimi existuje vztah nadřízenosti a podřízenosti vyplývající z hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli“.

K otázce naplnění znaku soustavnosti při konání výběrového řízení se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30.7.2014, č.j. 3 Ads 111/2013-31, kde mimo jiné konstatoval: *„Právě soustavnost vykonávané práce totiž může být znakem, na základě něhož lze odlišit závislou činnost, respektive nelegální práci, od jednorázové občanské výpomoci, ověřování určitých předpokladů zájemce o práci či jiných druhů činnosti, které není možné za závislou práci považovat. Takovou činností může být v konkrétních případech právě také pracovní pohovor vykonávaný na pracovišti, jehož součástí je zkouška z konkrétních pracovních dovedností. Správný výběr zaměstnance je nepochybně klíčový pro řádný chod prakticky jakéhokoliv provozu, a je proto přirozené, jestliže se zaměstnavatel snaží odhalit silné a slabé stránky zaměstnance již v průběhu výběrového řízení. Pro výběrové řízení je na jedné straně typické, že probíhá pouze omezenou dobu (zpravidla v řádu desítek minut až jednotek hodin), na druhou stranu není výjimečné, že obsahuje výkon požadovaných činností prováděný pod dohledem zkušenějšího pracovníka, který hodnotí pracovní schopnost uchazeče o zaměstnání – tak tomu mělo být i v daném případě. Postihovat takovou činnost jako nelegální práci by odporovalo právům zaměstnavatele na výběr zaměstnance (§ 30 odst. 1 zákoníku práce) i hospodářským zájmům zaměstnavatelů, které ve svém důsledku dopadají i na zaměstnance. Nelze jistě vyloučit snahu zaměstnavatele zakrývat nelegální zaměstnávání osob, avšak taková praxe nemůže být konstatována na základě neúplného dokazování.“.*

Pokud jde o odměnu, tak ta není ve smyslu již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13.2.2014, č.j. 6 Ads 46/2013-35, chápána jako jeden z podstatných znaků závislé práce, nýbrž jako indikátor osobní závislosti zaměstnance na zaměstnavateli. Je to právě odměna, kvůli níž zaměstnanec koná závislou práci a vstupuje do podřízeného postavení vůči svému zaměstnavateli. Tato odměna pak musí tvořit významný zdroj zaměstnancových příjmů.

Správní orgány jsou v případě prokazování nelegálního zaměstnávání bezesporu nositeli důkazní povinnosti a jsou povinny postupovat tak, aby byl zjištěn takový skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, dále jen „správní řád“). Tomu ostatně odpovídá i uplatnění zásady vyšetřovací (vyhledávací), podle níž je za zjištění skutkového stavu odpovědný správní orgán (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.12.2010, č.j. 4 Ads 44/2010-132). Správní orgán má povinnost zabývat se všemi důkazními návrhy účastníka řízení, a to z hlediska jejich potřeby pro zjištění skutkového stavu. V případě, kdy je skutkový stav nejasný či neúplný, je třeba, aby se tyto mezery pokusil správní orgán odstranit dalším dokazováním.

V daném případě dospěl zdejší soud k závěru, že správní orgány těmto

požadavkům nedostály.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18.12.2003, č.j. 6 A 45/2001-31, č. 157/2004 Sb. NSS, „*Povinnost prokázat, že jde o zastřený pracovněprávní vztah, leží na správním orgánu, jelikož jeho úlohou je vyvrátit tvrzení účastníka řízení o tom, že se o takový zastřený pracovněprávní vztah nejedná.*“.

Z provedeného dokazování vyplynulo pouze to, že dne 4.7.2013 v prodejně provozovny žalobce vykonávaly práci dvě fyzické osoby, K. W. a L. C. (záznam o zjištění na místě ze dne 4.7.2013, sp. zn. 969/2013/9.72).

Do záznamu o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob podle § 132 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti L. C. uvedla, že vykonává prodej v obchodě, úklid prodejny, přejímku zboží a že je podřízena žalobci, který taktéž odpovídá za výsledek její práce. Dnes pracuje s paní W. K. W. do záznamu uvedla, že tu nepracuje, na internetu našla volné místo, tak je v den kontroly na výběrovém řízení od 7.00 hod. Na dotaz jakou práci vykonává uvedla, že se přišla podívat, co práce obnáší, zkouší obsluhovat zákazníky, prodávat. Písemnou smlouvu či dohodu o pracovněprávním poměru nemá. Na dotaz komu je podřízena odpověděla, že žalobci, který ji poslal, ať se v obchodě domluví s paní C. a jde si práci vyzkoušet. Za výsledek práce si odpovídá sama a pracovní dobu nemá stanovenou, v provozovně má být od 7.00 do 12.00 hodin. K dotazu ohledně mzdy odpověděla, že za dnešek žádnou odměnu ani mzdu nedostane, neboť je na výběrovém řízení. Pracovní prostředky patří žalobci, na pracovišti pracuje s paní C. Momentálně je evidována na úřadu práce. Žalobce do záznamu uvedl, že K. W. jej navštívila na základě inzerátu na úřadu práce v úterý 2.7.2013. Po rozhovoru si sjednali návštěvu prostřednictvím L. C., se kterou se měla dohodnout na termínu výběrového řízení, a o tomto termínu měl být žalobce informován. Žalobce uvedl, že výběrové řízení dne 4.7.2013 proběhlo bez jeho vědomí, což zopakoval i ve svém písemném vyjádření ze dne 3.2.2014 (ev. č.j. 1385/9.30/14/14.3).

Součástí spisového materiálu je výpověď K. W. (protokol o ústním jednání ze dne 17.12.2013, č.j. 22312/9.30/13/14.3-Prot., ve věci probíhajícího správního řízení pro možné spáchání přestupku dle § 139 odst. 1 písm. c/ zákona o zaměstnanosti, jehož účastníkem byla K. W.), v níž uvádí, že si našla inzerát, kde žalobce hledal prodavačku do obchodu. Spojila se s ním telefonicky a žalobce ji odkázal na L. C. s tím, ať si s ní domluví termín osobní schůzky, kdy se přijde podívat do obchodu. Dne 4.7.2013 se dostavila do prodejny a L. C. jí ukázala, co daná práce prodavačky obnáší, jak se skládá zboží, jak se krájí salám. V tento okamžik přišli do prodejny na kontrolu inspektoři a uviděli, jak pomáhá L. C. obsluhovat zákazníky. Za svou práci žádnou odměnu nedostala a ani to neočekávala. V případě, že by v prodejně něco rozbila, tak by to zaplatila. Před odchodem domů jí L. C. sdělila, že se jí ozve s tím, zda postupuje do dalšího kola výběrového řízení, a pokud se neozve, tak o ni nemají zájem.

Prvostupňový orgán argumentaci žalobce, že se jednalo o výběrové řízení (což potvrdila i K. W.), odmítl s odůvodněním, že K. W. tuto práci vykonávala v řádu několika hodin. Přitom poukázal na to, že prvek soustavnosti a závislosti zaměstnance na zaměstnavateli byl ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13.2.2014, č.j. 6 Ads 46/2013-35, naplněn již příslibem odměny a získání stabilního zaměstnání. S tímto odůvodněním se však nelze ztotožnit. Součástí spisového materiálu není žádný důkaz, jenž by potvrzoval, že K. W. vykonávala svou práci soustavně, ani nebyl prokázán vztah nadřízenosti a podřízenosti. Skutečnost, že se K. W. na provozovně vyskytovala několik hodin, sama o sobě nenaplnuje znak soustavnosti a vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance ve smyslu § 2 odst. 1 zákoníku práce. K. W. nebyla schopna prvostupňovému orgánu sdělit bližší informace ohledně svého „pracovněprávního vztahu“ týkající se způsobu a výše výplaty mzdy či evidence pracovní doby. Ovšem v případě soustavné práce by tyto informace vědět musela. Dále z provedených důkazů není zřejmý ani příslib konkrétní odměny, o kterém se zmiňuje prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí. Príslib odměny nelze dovozovat toliko ze skutečnosti, že se K. W. účastnila výběrového řízení a pokud by uspěla, byl by s ní uzavřen pracovněprávní vztah. Z vyjádření K. W. je zřejmé, že se na žádných podmínkách, za kterých by měla v práci pokračovat, předem nedohodla.

Přestože soud nezpochybňuje, že se v případě odhalování nelegálního zaměstnávání jedná o složité dokazování, tak na prokázání naplnění všech znaků závislé práce (zejména pokud jde o soustavnost a vztah nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance) by neměly správní orgány rezignovat a dovozovat výkon závislé činnosti ve smyslu § 2 odst. 1 zákoníku práce na základě vlastních dedukcí, aniž by byly dostatečně důkazně podloženy či by dokonce byly v rozporu se zjištěnými skutečnostmi. V dané situaci by bylo třeba relevantně zpochybnit výše uvedené vzájemně si neodporující vyjádření žalobce, K. W. a L. C., což se podle zdejšího soudu nestalo. Správní orgány tak zjištěný skutkový stav nesprávně posoudily jako výkon závislé práce.

Pokud jde o oprávnění pracovníků prvostupňového orgánu provést kontrolu bez fyzické přítomnosti žalobce, tu lze odkázat na § 7 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce. Podle tohoto ustanovení je inspektor oprávněn vykonávat kontrolu podle tohoto zákona, je-li při jejím zahájení přítomen člen statutárního orgánu kontrolované osoby, zástupce kontrolované osoby, zaměstnanec kontrolované osoby, spolupracující rodinný příslušník nebo jiná fyzická osoba, která vykonává nebo zabezpečuje činnost, která je předmětem činnosti kontrolované osoby; na místech, na kterých by mohlo dojít k bezprostřednímu ohrožení života nebo zdraví inspektora, může být kontrola vykonána jen za doprovodu fyzické osoby pověřené k tomu kontrolovanou osobou.

Osobou, která vykonávala či zabezpečovala činnost, která byla předmětem činnosti kontrolované osoby, byla bezesporu L. C., jejíž činnost mj. spočívala

v prodeji zboží. Tuto skutečnost ani žalobce nezpochybňuje. Tato dílčí námitka tak důvodná není.

Za stavu, kdy nebylo ze strany správních orgánů prokázáno, že se delikt stal, považuje soud zabývat se výší uložené sankce a jejími dopady na žalobce za nadbytečné.

Proto soud podle § 78 odst. 1 s.ř.s. žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení dle § 78 odst. 4 s.ř.s., v němž je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

IV. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalovaný ve věci nebyl úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu náleží právo na náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek, dále náklady za právní zastoupení za tři úkony právní služby po 3 100 Kč spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, sepsání žaloby a repliky (§ 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu), společně se třemi režijními paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky) a částkou 2 142 Kč odpovídající výši daně z přidané hodnoty, kterou je zástupce povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., celkem tedy 15 342 Kč. K zaplacení byla neúspěšnému žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 1. února 2017

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu